

Arrest

nr. 92 089 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 30 april 2010 werd aan verzoeker een verklaring van inschrijving afgegeven.

1.3. Verzoekster diende, in functie van haar echtgenoot – verzoeker – op 27 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving en werd vervolgens in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht verzoeker op 25 oktober 2011 om recente bewijzen inzake zijn activiteiten in België en een OCMW-attest voor te leggen.

1.5. Op 25 juni 2012 nam gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 26 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [H. A.], Nationaliteit : Italië, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring in als werknemer/werkzoekende op 03.03.2010. Op 18.05.2010 verkreeg hij de E-kaart als werknemer. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. In deze context werd betrokkene verzocht nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige activiteiten.

Hij legde vervolgens volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst en loonfiches, beëindiging van deze arbeidsovereenkomst, attest van ontvangen werkloosheidsuitkering, loonfiches van interim tewerkstelling, inschrijvingsbewijs bij de VDAB, attest ontvangen financiële steun van het OCMW in voorschot op de werkloosheidsuitkering, attest OCMW dat betrokkene heden geen steun meer krijgt. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sedert 19.09.2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden ruimschoots overschreden en kan betrokkene bijgevolg niet meer worden beschouwd als werknemer.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet. Om als werkzoekende te voldoen dient betrokkene immers aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (zie art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981. Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn bij de vdab, en werkloosheidsuitkering te genieten naar aanleiding van een tewerkstelling van verschillende maanden bij Ecopack, maar uit geen van deze documenten kan worden afgeleid dat betrokkene heden een reële kans op tewerkstelling maakt. Betrokkenes volwaardige tewerkstelling hield op in juni 2011, in juli en augustus kreeg hij nog de kans met enige regelmaat te werken bij Ecopack, nadien volgden nog een viertal dagen interim tewerkstelling. Sindsdien houdt het op. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat hij intussen terug aan de slag zou zijn.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 26 juli 2012 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [T. K.], Nationaliteit : Italië, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [H. A.] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden vol[d]oet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42ter, §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene liet het na om eventuele inkomsten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, ondanks de expliciete vraag hiertoe in de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 25/10/11 (betekend op 4/11/11). Zij liet het dus na te bewijzen dat zij alsnog in eigen hoofde zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student, overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Zij verschaffen volgende toelichting:

“[...]

Eerst onderdeel

De bestreden beslissingen oordelen dat verzoeker minder dan één jaar gewerkt heeft.

Verzoekers stellen integendeel dat verzoeker meer dan één jaar gewerkt heeft en bij de bevoegde dien[s]t voor arbeidsvoorziening ingeschreven is. Dit laatste blijkt uit de bestreden beslissingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vanaf 20.9.2010 tot 16.8.2011 voor de NV Ecopack gewerkt heeft. Hij werkte van 14.9.2011 tot en met 16.9.2011 en op 19.9.2011 voor de NV Accent Jobs For People. Hij werkte echter jarenlang (van 1.9.1990 tot en met 16.2.2010) in Italië (stuk 3), zodat hij thans, ten groten deel omwille van zijn arbeid in Italië, recht op een werkloosheidsuitkering heeft.

De bestreden beslissingen schenden aldus artikelen 42bis en 62 van de wet aangezien ze het werk van 20 jaar in Italië niet in rekening nemen.

Tweede onderdeel

Verzoekers hebben alle twee een opleiding gevolgd bij “Logan logistieke opleidingen” (stukken 4 en 5). Het bewijs ervan werd hen echter niet in de brief van 25.10.2011 aan verzoeker gevraagd.

Het niet stellen van die vraag aan verzoeker in de brief van 25.10.2011 of enkele maanden later, voor het nemen van de bestreden beslissingen, vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het nemen van de bestreden beslissingen terwijl verzoekers alle twee een beroepsopleiding gevolgd hebben schendt artikel 42bis, §2, 4° van de wet.

Derde onderdeel

Indien de eerste twee onderdelen van het middel door uw Raad ongegrond bevonden worden, kan tegenpartij een einde stellen aan het recht van verblijf van verzoekers op voorwaarde dat ze niet kunnen bewijzen dat ze nog werk zoeken en een reële kans maken om te worden aangesteld.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt op dit punt als volgt:

“Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vast gesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet. Om als werkzoekende te voldoen dient betrokkene immers aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (zie art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981)”.

Verzoekers kunnen die redenering volgen.

Artikel 50, §2, 3° van het K.B. van 8.10.1981 luidt als volgt:

«Art. 50.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding ; 01-06-2008> (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)3° werkzoekende :

- a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en*
- b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...) »*

De beslissing luidt verder als volgt:

“Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn bij de vdab, en werkloosheidsuitkering te genieten naar aanleiding van een tewerkstelling van verschillende maanden bij Ecopack, maar uit geen van deze documenten kan worden afgeleid dat betrokkene heden een reële kans op tewerkstelling maakt. Betrokkenes volwaardige tewerkstelling hield op in juni 2011, in juli en augustus kreeg hij nog de kans met enige regelmaat te werken bij Ecopack, nadien volgden nog een viertal dagen interimtewerkstellingen”.

Dit is een juiste weergave van de feiten tot september 2011.

Het einde van de beslissing, dat de kern van de motivatie inhoudt, luidt echter als volgt:

“Sindsdien houdt het op. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat hij ondertussen terug aan de slag zou zijn”.

Overeenkomstig artikel 50 van het koninklijk besluit mo[e]st rekening gehouden worden met de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid.

Er werd enkel rekening gehouden met de duur van de werkloosheid, hetzij minder dan één jaar op het moment van de beslissingname. De intrekking van het recht op verblijf terwijl verzoeker al meer dan 21 jaar gewerkt heeft en sinds minder dan één jaar werkloos is, schendt artikelen 42bis en 62 van de wet en artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit.

Er werd ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker lasser is, zoals onder andere blijkt uit het uittreksel uit het vreemdelingenregister (stuk 6) of uit een aantal sollicitatiebrieven die verzoeker stuurde (stuk 7), en dit terwijl lasser een knelpuntberoep is (stuk 8).

Er werd bovendien geen rekening gehouden met de verschillende inschrijvingen in een aantal interimkantoren, beschreven in de brief van de gemeente Lokeren aan tegenpartij van 29.11.2011 (stuk 9), en dit terwijl de kans op het behalen van een baan grotendeels afhankelijk is van de sollicitaties die gestuurd worden.

Er werd ook niet aan verzoeker gevraagd nieuwe bewijzen van het zoeken op een baan, zodat tegenpartij dacht de toestand in juni 2012 te kunnen evalueren op basis van informatie van november 2011. Dit vormt een bijkomende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Verweerder werpt op dat verzoeker niet ontkent dat hij sinds zijn komst naar België minder dan één jaar gewerkt heeft en dat zijn laatste tewerkstelling dateert van 19 september 2011. Hij betoogt dat het gegeven dat verzoeker twintig jaar in Italië zou gewerkt hebben geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij in België minder dan één jaar werkte en bijna één jaar werkloos is. Hij stelt dat niet wordt aangetoond dat een lange beroepsloopbaan in Italië een garantie inhoudt op een tewerkstelling in België en niet toelaat te concluderen dat verzoeker niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel in België. Hij wijst er daarnaast op dat verzoekers nalieten hem in kennis te stellen van het feit dat zij bijscholing volgden en betoogt dat op hen de verplichting rustte om hun dossier aan te vullen met de informatie die nuttig was voor de beoordeling van hun verblijfstoestand. Ook benadrukt hij dat verzoekers niet alleen nalieten hem op de hoogte te brengen van inlichtingen omtrent een voorgehouden beroepsopleiding, doch dat zij tevens ook nalaten aan te tonen op welke manier het volgen van deze beroepsopleiding hun kansen op een tewerkstelling zou beïnvloeden. Voorts licht verweerder toe dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat rekening had dienen te worden gehouden met het feit dat hij lasser is en hij dus in staat is om een knelpuntberoep in te vullen, maar dat de vaststelling dat verzoeker ondanks zijn kwalificaties na bijna een jaar nog geen werk heeft gevonden alleen aantoonde dat hij niet gemakkelijk werk vindt. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan aangezien verzoekers de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen aanvechten en stelt dat wat de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing betreft er geen andere middelen worden aangevoerd.

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormelde wetsbepaling, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3.2. Daarnaast moet worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende is bepaald:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat hij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon verweerder nadat aan verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend vervolgens verifiëren of verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Verweerder heeft verzoeker bij schrijven van 25 oktober 2011 uitgenodigd om recente bewijzen van zijn activiteiten in België aan te brengen. In dit schrijven werd verduidelijkt dat, indien verzoeker niet actief was als werknemer of zelfstandige, hij bewijzen inzake een reële kans op tewerkstelling, een VDAB-attest en sollicitatiebrieven diende over te maken.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij vanaf 20 september 2010 tot 16 augustus 2011 was tewerkgesteld en dat hij vervolgens van 14 september tot en met 16 september 2011 en op 19 september 2011 nog interimarbeid verrichtte. Een verificatie van de gegevens uit de Dimona-databank leerde verweerder dat verzoeker na 19 september 2011 niet meer was tewerkgesteld. Verzoeker bracht verder geen gegevens aan die toelieten te concluderen dat hij zich bevond in één van situaties die zijn omschreven in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder kon op 25 juni 2012 derhalve oordelen dat verzoeker niet langer als werknemer kon worden beschouwd.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij meer één jaar gewerkt heeft kan de Raad slechts vaststellen dat uit de voorgelegde overtuigingsstukken geen tewerkstelling gedurende ten minste één jaar in België blijkt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij zich kan beroepen op de in artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vervatte regeling. Waar verzoeker erop wijst dat hij voor zijn komst naar België gedurende twintig jaar in Italië was tewerkgesteld en dat hij recht heeft op een werkloosheidsuitkering moet worden geduïd dat uit artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een tewerkstelling buiten de lidstaat waar men een verblijfsrecht laat gelden in aanmerking dient te worden genomen. Zijn stelling vindt ook geen steun in artikel 7, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarvan artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgisch recht. Artikel 7, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG verwijst immers naar de situatie waarbij een burger van de Unie die “in het gastland” werknemer of zelfstandige is deze hoedanigheid behoudt.

Verzoekers betogen nog dat zij een opleiding volgen en houden voor dat verweerder door hiermee geen rekening te houden artikel 42bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet miskende. De door verzoekers voorgelegde kopie van de eerste bladzijde van het door hen afgesloten opleidingscontract laat de Raad evenwel niet toe vast te stellen dat dit contract werd afgesloten vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, zodat verweerder er rekening mee had kunnen houden bij het nemen van deze beslissingen. Voorts moet er ten overvloede op worden gewezen dat uit de door verzoekers voorgelegde stukken geenszins blijkt dat zij ingeschreven waren voor het volgen van “een beroepsopleiding” in de zin van artikel 42bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde stukken blijkt slechts dat zij zich inschreven voor het volgen van een opleiding teneinde enige werkervaring op te doen ter voorbereiding van een inschakeling in het gewone arbeidscircuit, wat bezwaarlijk kan gelijkgesteld worden met een echte beroepsopleiding. Er blijkt dan ook niet dat deze stukken dienstig kunnen worden aangewend.

In een derde onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat zij hoe dan ook hun verblijfsrecht behouden zolang zij kunnen bewijzen dat zij werk zoeken en een reële kans maken om te worden aangesteld. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks het feit dat verweerder hier uitdrukkelijk om verzocht, geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij naar een nieuwe arbeidsbetrekking solliciteerde. De Raad moet ook benadrukken dat hij de regelmatigheid van een bestuurlijke beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de sollicitatie-

brief die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat hij op 1 februari 2011 solliciteerde bij een bedrijf dat ging sluiten. Om dezelfde reden kan geen rekening worden gehouden met de stukken die verzoeker ter terechtzitting aanbrengt en waaruit blijkt dat hij, nadat de bestreden beslissing genomen werd en meer specifiek in de maanden oktober en november 2012, een aantal dagen tewerkgesteld werd. Ook van het feit dat hij ingeschreven was bij een aantal interimkantoren bracht verzoeker geen bewijsstukken aan. Er moet daarenboven worden gesteld dat uit het gegeven dat een vreemdeling solliciteert naar een arbeidsbetrekking of dat hij ingeschreven is bij interimkantoren hoe dan ook op zich niet kan afgeleid worden dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Het gegeven dat verzoeker zich ertoe verplicht zag een opleiding te volgen om enige werkervaring op te doen is ook niet van die aard om te kunnen besluiten dat hij zelf van oordeel was dat hij een reële kans maakte om te worden aangesteld.

Aangezien niet ter discussie staat dat verzoeker lange tijd werkloos was, hij geen stukken aanbracht waaruit kon worden afgeleid dat hij een beroepsopleiding volgde en hij evenmin aannemelijk maakte dat hij over enig diploma beschikte kon verweerder, zonder artikel 50, §2, 3°, b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te schenden, oordelen dat niet bleek dat hij nog een reële kans op tewerkstelling maakte. Artikel 50, § 2, 3°, b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet immers slechts dat de persoonlijke omstandigheden van een vreemdeling in aanmerking moeten genomen worden en uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verweerder verzoeker de kans gaf alle door hem nuttig geachte inlichtingen omtrent zijn kansen op tewerkstelling aan te brengen en dat hij verzoekers individuele situatie in ogenschouw nam. Verzoekers voeren nog aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker lasser is en dat dit een knelpuntberoep is. Van een vreemdeling die beweert – er dient in dit verband te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel getuigschrift aanbrengt waaruit blijkt dat hij effectief enige opleiding als lasser heeft genoten of enige beroepservaring op dit vlak heeft – dat hij voldoende gekwalificeerd is om in een knelpuntberoep aan te slag te gaan mag evenwel worden verwacht dat hij op zeer korte tijd tewerkgesteld is. De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat het standpunt van verweerder dat *“indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag verwacht worden dat hij intussen terug aan de slag zou zijn”* kennelijk onredelijk is.

Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekster in het raam van een gezinshereniging tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd en dat zij zelf geen verblijfsrecht uitoefende in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoekers laten derhalve niet toe te besluiten dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of de materiële motiveringsplicht miskend werden.

2.3.3. Nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan afgeleid worden dat verweerder alvorens de bestreden beslissingen te nemen verzoeker de kans gaf om alle door hem nuttig geachte overtuigingsstukken mee te delen en hierbij uitvoerig uiteenzette welke bewijsstukken hij eventueel kon aanbrengen en tevens blijkt dat verweerder de voorgelegde stukken alsmede de gegevens in de dimona-databank bij het nemen van de bestreden beslissingen betrok kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid. Verzoekers stellen nog dat verweerder hen niet uitdrukkelijk verzocht om bepaalde stukken voor te leggen. Van verweerder kan evenwel niet worden verwacht dat hij op de hoogte is van de specifieke documenten die verzoekers eventueel kunnen overmaken teneinde hun toestand toe te lichten. Verweerder heeft in zijn schrijven van 25 oktober 2011 op algemene, doch voldoende duidelijke wijze, aangegeven welke bewijzen verzoekers dienden aan te brengen en het kwam aan verzoekers zelf toe hieraan een passende invulling te geven. Ook uit het feit dat verweerder niet onmiddellijk nadat hij een aantal inlichtingen ontving de bestreden beslissingen nam, doch pas een aantal maanden later kan in voorliggende zaak geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid. Verzoekers wisten immers, gelet op het schrijven van 25 oktober 2011, dat verweerder hun situatie aan een onderzoek onderwierp en waren in de mogelijkheid om alle inlichtingen die zij nog nuttig achtten aan verweerder mee te delen. Zo zij over bijkomende dienstige inlichtingen beschikten konden zij deze te allen tijde aan verweerder overmaken. Door het talmen van verweerder kregen zij de facto een ruimere mogelijkheid om bewijsstukken neer te leggen. Uit het feit dat zij van deze mogelijkheid geen gebruik maakten kan niet worden afgeleid dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK